

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/92/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200508
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200508.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : AGROBARA s.r.o., so sídlom vo Veľkej Bare 69, zastúpenej JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom so sídlom v Košiciach, Moldavská cesta 21/A, proti žalovanému : Daňový úrad Košice, Rozvojová 2, Košice, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 9818301/1/410782/2012 z 8. marca 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/111/2012-55 z 18. apríla 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Košiciach č. k. 6S/111/2012-55 z 18. apríla 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozhodnutia len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9818301/1/410782/2012 z 8. marca 2012, ktorým podľa § 29 ods.1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zák. č. 563/2009 Z. z.“) žiadosti žalobcu ako daňového subjektu z 30. januára 2012, doručenej 8. februára 2012 o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu č. 738/230/19597/11/PekZ zo 4. augusta 2011, nevyhovel z dôvodu, že žiadateľ nedodrжал 30-dňovú lehotu stanovenú zákonom na podanie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, v zákonom určenej 30-dňovej lehote neurobil aj zmeškaný úkon a nepredložil existenciu dôležitých dôvodov na predĺženie tejto zmeškanej lehoty.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku poukázal na skutočnosť, že pri súdnom prieskume

rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je súd viazaný obsahom žalobou napadnutého správneho rozhodnutia. Napadnutým rozhodnutím z 8. marca 2012 žalovaný rozhodoval o žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu o uložení pokuty č. 738/230/19597/11/PekZ zo 4. augusta 2011, ktorá bola doručená žalovanému 15. marca 2012. Preto v tomto konaní súd nebol oprávnený posudzovať charakter podania žalobcu doručeného Daňovému úradu Kráľovský Chlmec 25. novembra 2011, t.j. či toto podanie bolo žiadosťou o odpustenie zmeškanej lehoty v zmysle § 13b zákona č. 511/1992 Zb. zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) a či bolo povinnosťou príslušného správcu dane o ňom rozhodnúť. Uviedol, že ak bol žalobca toho názoru, že uvedené podanie je žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty, mohol uplatniť účinné prostriedky nápravy a ochrany svojich práv v zmysle zák. č. 511/1992 Zb. a O.s.p.

Podľa názoru prvostupňového súdu žalovaný v súlade s ust. § 63 ods.5 daňového poriadku napadnuté rozhodnutie aj odôvodnil a žiadosti žalobcu nevyhovel z dôvodu nesplnenia ani jednej z troch zákonných podmienok v zmysle § 29 ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z. Poukázal na to, že žalovaný nedodržanie 30-dňovej lehoty na podanie žiadosti a vykonanie zmeškaného úkonu odôvodnil tým, že žalobca preukázateľne mal vedomosť o zmeškaní lehoty už v čase doručenia svojho podania správcovi dane dňa 25.11.2011, pričom rovnako konštatoval, že žalobca nedodrжал zákonnú lehotu na vykonanie zmeškaného úkonu, ktorý urobil až dňa 30. januára 2012. S uvedeným zdôvodnením zmeškania zákonnej lehoty na podanie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty a vykonanie zmeškaného úkonu sa súd stotožnil, lebo z obsahu podania žalobcu doručeného Daňovému úradu Kráľovský Chlmec 25.11.2011 nesporne vyplýva, že žalobca už pri vyhotovovaní tohto podania si bol nesporne vedomý toho, že zmeškal lehotu na podanie odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru zo 4. augusta 2011. Podľa názoru prvostupňového súdu rozhodnutie správcu dane o nevyhovení žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty je potrebné považovať za zákonné, ak správca dane v rozhodnutí konštatuje a skutkovo a právne aj zdôvodní nesplnenie hoci len jednej zo zákonných podmienok pre odpustenie zmeškania lehoty. Je nesporné, že žalobca nesplnil už uvedené dva zákonné predpoklady pre odpustenie zmeškanej lehoty, a preto nebolo nevyhnutné, aby žalovaný zdôvodňoval, prečo dôvod zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu zo 4.8.2011 (podľa žalobcu týmto dôvodom bol nesprávny procesný postup správcu dane pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu podanom občianskym združením Daňová reforma a spoločenský rozvoj), nepovažoval za dôležitý dôvod v zmysle § 29 ods.1 zákona č. 563/2009 Z. z. V tejto súvislosti poznamenal, že za závažný dôvod pre ktorý došlo k zmeškaniu lehoty v daňovom konaní (ale aj v správnom konaní - § 28 správneho poriadku) je možné považovať právnu skutočnosť, ktorá je časovo ohraničená jej vznikom a zánikom, ale nie tvrdenie účastníka konania o nerešpektovaní procesných ustanovení správnym orgánom pri vydaní rozhodnutia, proti ktorému účastník konania zmeškal lehotu na podanie odvolania.

Záverom prvostupňový súd poznamenal, že aj v prípade, ak by žalovaný rozhodoval o podaní žalobcu doručenom Daňovému úradu Kráľovský Chlmec dňa 25. novembra 2011 ako o žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, musel by konštatovať nesplnenie jednej z troch kumulatívnych zákonných podmienok pre odpustenie zmeškania lehoty, t.j. že zmeškaný úkon nebol urobený v zákonnej 30-dňovej lehote (vedomosť žalobcu o ním špecifikovanom dôvode zmeškania lehoty najneskôr ku dňu spracovania podania doručeného správcovi dane 25. novembra 2011 a vykonanie zmeškaného úkonu dňa 30. januára 2012). Neúspešnému žalobcovi prvostupňový súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že : 1) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods.2 písm. b/ O.s.p), 2) súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods.2 písm. d/ O.s.p) a 3) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2 písm. f/ O.s.p).

Žalobca mal za to, že súd zásadným spôsobom porušil jeho právo na súdnu ochranu, a to tým, že sa

vôbec nezaoberal jeho námietkou voči postupu žalovaného (resp. jeho právneho predchodcu) spočívajúcim v tom, že v rámci postupu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaný porušil ust. § 20 ods. 9,10 zák. č. 511/1992 Zb. tým, že na podanie žalobcu označené ako Výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, doručené žalovanému dňa 25.11.2011, napriek tomu, že bol povinný vyzvať daňový subjekt na odstránenie jeho nedostatkov podľa jeho pokynov, stanoviť mu na to lehotu a poučiť ho o následkoch spojených s ich neodstránením, odpovedal jednoduchým oznámením v ktorom uviedol, že podľa obsahu podania je nekvalifikované, keďže ním žiadal správcu dane, aby mu umožnil podať podnet, pričom však zákon č. 511/1992 Zb. takýto inštitút nepozná. Výtkol súdu, že žiadnym spôsobom nekonkretizoval a zároveň ani dostatočným spôsobom neuviedol, prečo by nemal byť oprávnený preskúmať takýto, podľa žalobcu nezákonný postup. Mal za to, že žalovaný mal postupovať podľa § 20 ods. 9 zák. č. 511/1992 Zb., a to bez ohľadu na to, či podanie podával sám daňový subjekt alebo ho zaňho podával právny zástupca s odborným vzdelaním, čomu zodpovedá aj ustálená judikatúra súdov, napr. nález ÚS SR II. ÚS SR 22/2002 v zmysle ktorého „ak vydaniu rozhodnutia predchádzal taký postup správneho orgánu, ktorý možno označiť za nezákonný, pričom táto nezákonnosť sa prejavila nerešpektovaním základného práva sťažovateľov (a tieto nedostatky sú premietnuté v napadnutom rozhodnutí), napadnutým rozhodnutím okresného úradu bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods.1.“

Žalobca uviedol, že nie sú mu ani známe iné, súdom bližšie neurčené účinné prostriedky ochrany jeho práv, ktoré by mohol využiť v zmysle zákona č. 511/1992 Zb., ako je riadny opravný prostriedok ako odvolanie, sťažnosť, námietku či reklamáciu a ani mimoriadny opravný prostriedok - obnovu konania a preskúmanie rozhodnutí mimo odvolacieho konania. Mal za to, že rovnako nebolo možné využiť ani žiadny z inštitútov podľa Občianskeho súdneho poriadku - konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. O.s.p., keďže v danom prípade nešlo o nečinnosť orgánu verejnej správy bez vážneho dôvodu (nakoľko žalovaný orgán nemal stanovenú lehotu na zaslanie výzvy v zmysle § 20 ods.9 zák.č. 511/1992 Zb. žalobcovi a teda nemohlo ísť o porušenie povinnosti orgánu konať - navyše po zaslaní výzvy na riadny postup v súlade so zákonom bolo bez ďalšieho vydané rozhodnutie, ktoré vrátane postupu, ktorý mu predchádzal, nemohlo byť už napadnuté podľa tohto inštitútu) a ani ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, keďže nešlo o zásah definovaný v § 250v ods.1 O.s.p. Navyše žalobca súbežne so žalobou podal ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal rovnaké pochybenia a nezákonný postup ako v žalobe, a táto bola ÚS SR uznesením I. ÚS 279/2012-13 zo 6.6.2012 zamietnutá pre neprípustnosť, a to práve z dôvodu, že žalobca podal aj žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu v zmysle § 248 a nasl. O.s.p., ktorej vyčerpanie má prednosť pred podaním ústavnej sťažnosti.

Žalobca teda nemal vedomosť, aký účinný prostriedok podľa ktorého právneho predpisu mal využiť na ochranu svojich práv vo vzťahu k nezákonnému postupu žalovaného ohľadom vyhodnotenia podania - Výzvy na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, doručeného dňa 25.11.2011 a mal za to, že napadnutým rozhodnutím mu konajúci súd odoprel právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Žalobca ďalej namietal skutočnosť, že konajúci súd sa nevysporiadal ani s jeho ďalšou, a to nosnou námietkou celej žaloby, a to, že žalovaný svojím postupom a rozhodnutím porušil aj princíp právnej istoty, keďže skutkovo a právne úplne totožnej žiadosti iného daňového subjektu (PRESTÍŽ s.r.o.) bolo vyhovené vtedajším Daňovým úradom Trebišov, a to rozhodnutím č. 740/230/43479/11/Maže zo dňa 27.12.2011, avšak žalobcovi bola poskytnutá diametrálne odlišná ochrana spočívajúca v nevyhovení žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, avšak bez náležitého odôvodnenia, prečo na rozdiel od tohto iného subjektu postupoval žalovaný úplne odlišným spôsobom (a to napriek tomu, že tieto skutočnosti boli žalovanému, okrem toho, že mu mali byť známe aj z jeho činnosti, náležite oznámené zo strany žalobcu aj v podaní Zmeškaný úkon a vyjadrenie k oznámeniu zo dňa 29.2.2012).

S poukazom na ust. § 157 ods. 2 O.s.p., článok 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré citoval, ako aj na judikatúru Ústavného súdu SR (II. ÚS 6/03, č. 11/2003, III.ÚS 119/03, č. 189/2003), ako aj na ustálenú judikatúru všeobecných súdov, uviedol, že konajúci súd je povinný sa riadne vysporiadať so všetkými námietkami a dôvodmi uplatnenými žalobcom v podanej žalobe (uznesenie NS SR sp. zn. 8Sžo 230/2010). Vzhľadom k skutočnosti, že s uvedenou námietkou žalobcu sa súd žiadnym spôsobom nevysporiadal, je napadnuté rozhodnutie v zásade nepreskúmateľné. Taktiež právne posúdenie veci nemožno považovať za správne a dostatočné.

Za nedôvodné považoval aj tvrdenie, resp. hypotézu, že aj ak by žalovaný rozhodoval o podaní žalobcu doručenom žalovanému dňa 25. novembra 2011 ako o žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, musel by konštatovať nespĺnenie jednej z troch kumulatívnych zákonných podmienok pre odpustenie zmeškania lehoty, t.j. že zmeškaný úkon nebol urobený v zákonnej 30-dňovej lehote, nakoľko konajúci súd si musel byť vedomý, že žalovaný by pri správnej aplikácii zák. č. 511/1992 Zb. bol povinný v zmysle § 20 ods.9 tohto zákona vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatkov podania, medzi ktoré nepochybne patrí aj uskutočnenie zmeškaného právneho úkonu, čo by malo za následok, že zmeškaný úkon bol vykonaný v 30 dňovej lehote.

Žalobca uviedol, že vzhľadom na § 250i ods.1 O.s.p. vyjadrenia žalovaného ohľadom toho, že postup správcu dane pri rozhodovaní o odpustení zmeškania lehoty podanej daňovým subjektom PRESTÍŽ, s.r.o. nebol dôkladný a nebol ani správny, nie sú podstatné, pričom zo skutkového stavu je zrejmé, že v čase vydania rozhodnutia mal žalovaný plnú vedomosť o tom, že v prípade daňového subjektu PRESTÍŽ, s.r.o. bolo rozhodnuté úplne odlišným spôsobom, a teda mu nič nebránilo, aby touto skutočnosťou riadne odôvodnil svoje rozhodnutie, ako bol v záujme zachovania princípu právnej istoty povinný (R 29/1996). Uvedenú skutočnosť ohľadne žiadosti daňového subjektu PRESTÍŽ, s.r.o. sa žalobca dozvedel len vďaka tomu, že tieto daňové subjekty zastupoval ten istý právny zástupca a len za cenu úhrady súdneho poplatku za podanie žaloby, pretože žalovaný ju nikdy predtým neuviedol, hoci o nej musel mať vedomosť.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/111/2012-55 z 18. apríla 2013 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. 9818301/1/410782/2012 z 8. marca 2012 zruší, vec vráti na ďalšie konanie a žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplatených súdnych poplatkov vo výške 132 € (za návrh na začatie konania a odvolanie) a trov právneho zastúpenia vrátane trov odvolacieho konania vo výške 489, 08 € (ktoré podrobne vyčíslil s presnou špecifikáciou) na účet jeho právneho zástupcu, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/111/2012-55 z 18. apríla 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/111/2012-55 z 18. apríla 2013 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa

odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. 9818301/1/410782/2012 z 8. marca 2012, ktorým podľa § 29 ods.1 zákona č. 563/2009 Z. z. o žiadosti žalobcu ako daňového subjektu z 30. januára 2012, doručenej 8. februára 2012 o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu č. 738/230/19597/11/PekZ zo 4. augusta 2011, nevyhovelo z dôvodu, že žiadateľ nedodržiaval 30-dňovú lehotu stanovenú zákonom na podanie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, v zákonom určenej 30-dňovej lehote neurobil aj zmeškaný úkon a nepredložil existenciu dôležitých dôvodov na predĺženie tejto zmeškanej lehoty.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, ktorého súčasťou bol aj spis prvostupňového správneho orgánu, bolo zistené, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

Spornou bola otázka právneho posúdenia veci v tom smere, či boli splnené zákonné podmienky pre vyhovieť žiadosti žalobcu, ktorou sa domáhal odpustenia zmeškanej lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu žalovaného č. 738/230/19597/11/PekZ zo 4. augusta 2011. Týmto rozhodnutím Daňový úrad Kráľovský Chlmec žalobcovi podľa § 35 ods. 5 písm. b) zák. č. 511/1992 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.659,69 € za nepodanie daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2010 v lehote určenej správcom dane vo výzve č. 738/230/15784/11/Kaş zo dňa 16.6.2011. Proti tomuto rozhodnutiu, ktoré žalobca prevzal dňa 15.8.2011 podalo odvolanie Občianske združenie DAŇOVÁ REFORMA A SPOLOČENSKÝ ROZVOJ, odvolanie ktoré správca dane oznámením č. 738/230/23071/11/PekZ zo dňa 19.9.2011 v zmysle § 47 ods. 6 v nadväznosti na ods.5 písm. c) zák. č. 511/1992 Zb. zamietol, pretože bolo podané osobou na to nepríslušnou.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní č.: 738/320/27410/2011/Tom z 9.11.2011 vyplýva, že konateľka žalobcu X. uviedla, že plnomocenstvo, ktoré udelila občianskemu združeniu DAŇOVÁ REFORMA A SPOLOČENSKÝ ROZVOJ je neplatné, pretože je zrušené. Zároveň ústne do zápisnice splnomocnila JUDr. Martinu Gombosovú na všetky právne úkony pred daňovými orgánmi, a to v rozsahu práv a povinností podľa § 9 zák. č. 511/1992 Zb.

Žalobca, ktorému bolo 15.8.2011 správcom dane doručené oznámenie o neakceptácii jeho postupu, resp. aj postupu občianskeho združenia DAŇOVÁ REFORMA A SPOLOČENSKÝ ROZVOJ, ktoré správca dane považoval za nepríslušnú osobu, mal až do 31.8.2011, kedy táto nepríslušná osoba za neho podala odvolanie voči rozhodnutiu o pokute, dostatočný časový priestor na uvedomenie si nedostatkov vo svojom postupe, na ich nápravu a túto osobu, oboznámiť so vzniknutými problémami, ktoré boli spôsobené nesplnením povinnosti uloženej pánovi Várehovi dňa 14.6.2011, do zápisnice spísanej v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica.

Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca namietal, že prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal námietkami proti postupu žalovaného, predchádzajúceho vydaniu jeho rozhodnutia č. 9818301/1/410782/2012 z 8. marca 2012, a to, že žalovaný

1) konal v rozpore s ust. § 20 ods. 9 zák. č. 511/1992 Zb.

2) porušil princíp právnej istoty, pretože v obdobnej veci rozhodol pred žalovaným iný správca dane odlišným spôsobom.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Podľa ust. § 29 ods.1 zák. č. 563/2009 Z. z., ak uplynula pôvodná lehota už pred podaním žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, môže správca dane z dôležitých dôvodov odpustiť zmeškanie lehoty, ak o

to daňový subjekt požiada najneskôr do 30 dní odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania pôvodnej lehoty a ak v tej istej lehote urobí zmeškaný úkon.

Pre možnosť odpustenia zmeškanej lehoty boli v zmysle citovaného zákonného ustanovenia stanovené nasledovné podmienky:

- 1) existencia dôležitých dôvodov
- 2) žiadosť daňového subjektu o odpustenie zmeškanej lehoty
- 3) dodržanie 30 dňovej lehoty na podanie žiadosti odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania pôvodnej lehoty
- 4) zrealizovanie zmeškaného úkonu v rámci tej istej lehoty.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že pre možnosť odpustenia zmeškanej lehoty musia byť všetky horeuvedené podmienky splnené kumulatívne, pričom aj v prípade ich splnenia, nie je povinnosťou správcu dane zmeškanie lehoty odpustiť, pretože na tento úkon neexistuje právny nárok.

Z podkladov spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že žalobca za dôležitý dôvod pre odpustenie zmeškanej lehoty považoval nezákonný procesný postup zo strany žalovaného správneho orgánu, ktorý videl predovšetkým v tom, že žalovaný neaplikoval ust. § 20 ods. 9 zák. č. 511/1992 Zb. pri neakceptovaní splnomocnenia udeleného Občianskemu združeniu Daňová reforma a spoločenský rozvoj.

Žalobca vo svojom podaní doručenom žalovanému dňa 25.11.2011 označenom ako Výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, za deň odpadnutia dôležitých dôvodov, určil deň, keď bude žalobcovi doručená odpoveď žalovaného na jeho podanie.

K námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

Posudzovanie dôvodov pre postup v zmysle ust. 29 ods.1 zák. č. 563/2009 Z. z., za existencie ktorých správca dane môže zmeškanie lehoty odpustiť je vo výlučnej kompetencii správcu dane. V zmysle citovaného ustanovenia v posudzovanej veci bolo možné podať žiadosť do 30 dní odo dňa odpadnutia dôležitých dôvodov.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že dôležité dôvody musia pominúť, pričom posúdenie ich závažnosti je vo výlučnej kompetencii správcu dane.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že aj za pripustenia existencie žalobcom tvrdeného nezákonného stavu, tento by predstavoval stav trvalý, ktorý nemohol odpadnúť samovoľne. Žalovaný by ani v tomto prípade nemohol považovať žalobcom uvádzané skutočnosti za dôvody, ktoré by mali charakter takých dôvodov, v dôsledku ktorých by bolo možné vyhovieť jeho žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty. V dôsledku toho by nebola splnená základná a najdôležitejšia podmienka stanovená zákonom. V posudzovanej veci neexistovala ani priama súvislosť medzi žalobcom tvrdenými dôležitými dôvodmi a nedodržaním lehoty na podanie odvolania.

Podľa názoru odvolacieho súdu, dôvodom zmeškania lehoty na podanie odvolania zo strany žalobcu došlo jeho nesprávnym predchádzajúcim postupom ako aj nedôsledným uskutočňovaním úkonov. Splnomocnená zástupkyňa žalobcu, ktorá začala konať v mene žalobcu odo dňa 09.11.2011 mala síce záujem o nápravu podstatných pochybení, ku ktorým zo strany žalobcu došlo počas predchádzajúceho konania, avšak vzhľadom na plynutie času a účel zákona, tento postup v čase jej nástupu už nebolo možné zvrátiť.

Z podkladov spisu vyplýva, že žalobca v čase pred nástupom splnomocnenej zástupkyne do konania nekonal, resp. konal spôsobom, ktorým sa dopustil závažných procesných nedostatkov, keď výzvam žalovaného nevyhovoval a predovšetkým nedoručil najpodstatnejší dôkaz - plnú moc na základe ktorej boli údajne na zastupovanie a na konanie za žalobcu splnomocnené ďalšie osoby - X. a Y..

Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca urobil zmeškaný úkon s veľkým časovým odstupom až dňa 30.01.2012, t. j. vyše dva mesiace od svojho pôvodného podania.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu tvrdenie právnej zástupkyne žalobcu, že zo strany žalovaného došlo v predchádzajúcom procese ku porušeniam zákona, a teda k protiprávnemu stavu, predstavuje len jej subjektívny názor. Ako dôvod pre odpustenie zmeškania lehoty by mohol obstať len za predpokladu jeho akceptácie zo strany samotného žalovaného. V opačnom prípade ide len o subjektívne tvrdenie, ktoré v rámci predmetného konania nie je spôsobilé vyvolať žalobcom sledovaný právny následok, na ktorý ani nie je zákonný nárok.

Čo sa týka námietky proti postupu žalovaného resp. jeho právneho predchodcu vo veci podania žalobcu označeného ako Výzva na odstránenie prekážky v postupe daňového úradu, doručeného dňa 25.11.2011, treba uviesť, že týmto podaním podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z jeho obsahu, nedošlo k urobeniu zmeškaného úkonu, ako jednej z podstatných podmienok stanovených zákonom pre odpustenie zmeškanej lehoty.

Pokiaľ právny názor iného správcu dane vyjadrený v jeho právoplatnom rozhodnutí v obdobnej veci, ktoré nebolo vôbec podrobené súdnemu prieskumu, nezodpovedal správnej úvahe žalovaného v posudzovanom prípade, nemohol byť pre neho záväzný. Predmet súdneho prieskumu je striktné daný výrokom napadnutého rozhodnutia, z dôvodu ktorého nebolo úlohou prvostupňového súdu preskúmať postup a rozhodnutie Daňového úradu Trebišov.

Odvolací súd zdôrazňuje, že právny názor správneho orgánu vyjadrený v jeho právoplatnom rozhodnutí, ktoré nebolo podrobené súdnemu preskúmvaniu postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, nemôže byť automaticky záväzný pre všetky správne orgány a už vôbec nie pre súdy.

Za stavu, že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, ktorý je pre neho záväzný, nemožno hovoriť o porušení princípu predvídateľnosti práva alebo porušení právnej istoty v zmysle Ústavy SR (jej čl. 46 ods.1 a čl. 12 ods.1).

Z uvedených dôvodov odvolací súd argumentáciu právnej zástupkyne žalobcu považoval za právne irelevantnú.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.